

РЕШЕНИЕ

№ 211

гр.София, 16 юни 2014 година

В ИМЕТО НА НАРОДА

ВЪРХОВНИЯТ КАСАЦИОНЕН СЪД на РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ, **Второ наказателно отделение** в съдебно заседание на **шестнадесети май** две хиляди и четиринадесета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ЛИДИЯ СТОЯНОВА

**ЧЛЕНОВЕ: БИЛЯНА ЧОЧЕВА
БИСЕР ТРОЯНОВ**

със секретар **Кристина Павлова**
при участието на прокурора **КИРИЛ ИВАНОВ**
изслуша докладваното от
председателя (съдията) ЛИДИЯ СТОЯНОВА
наказателно дело под № **597/2014** година, за да се произнесе,
взе предвид:

Касационното производство е образувано по жалбите на подсъдимия С. П. С. и частния обвинител С. И. С. срещу решение № 13/19.02.2014 год. по въззивно нохд № 4/2014 год. на Бургаския апелативен съд, наказателно отделение.

Подсъдимият поддържа, че увеличаването на наказанието лишаване от свобода с 3 години създава впечатление, че е повлияно от обществения отзвук на извършеното от него. Иска обективна оценка на обстоятелствата и намаляване на размера.

Частният обвинител и граждански ищец С. поддържа, че е налице касационното основание по чл.348, ал.1, т.3 НПК – явна несправедливост на наложеното наказание за престъплението по чл.199, ал.2, т.2, пл.2 и т.3

Върховен касационен съд на Република България НК, II н.о. дело № 597/2014 год. 2 вр.чл.18, ал.1 НК и на увеличението по чл.24 НК. Мотивира се искане за увеличаването им до определените с отмененото решение № 35/06.03.2012 год. по въззивно нохд № 17/2012 год. на Бургаския апелативен съд размери по съображения за проява на снизходителност и противоречие с указанията на Върховния касационен съд в отменителното решение.

Прокурорът от Върховната касационна прокуратура поддържа, че жалбите са неоснователни и следва да бъдат оставени без уважение.

Върховният касационен съд, второ наказателно отделение извърши проверка по доводите в пределите по чл.347, ал.1 НПК и намира:

Сливенският окръжен съд с присъда № 22/18.04.2013 год. по нохд № 105/2013 год. признал подсъдимия С. за виновен в това, че на 23.03.2011 год. в гр.Сливен направил опит да отнеме имущество на обща стойност 395 730,77 лева – особено големи размери собственост на ТБ”И.”АД, гр.С. и деецът е бил въоръжен, с намерение да го присвои като употребил сила и заплашване и грабежът бил придружен с опит за убийство на Ст.С. На основание чл.199, ал.2, т.2, пр.2 и т.3 вр.чл.198, ал.1 вр.чл.18, ал.1 вр.чл.58А, ал.1 НК го осъдил на 12 години лишаване от свобода;

на 23/24.03.2011 год. в ТБ”И.”АД, гр.Сл. държал като заложници Р.Т., М.В., Ив.Т., В.Д., Св.Ат., чието освобождаване поставил в зависимост от изпълнението на определени условия от страна на държавата. На основание чл.143А, ал.1 вр.чл.58А, ал.1 НК го осъдил на по 3 години лишаване от свобода;

на неустановена дата е придобил и до 24.03.2011 год. в гр.Сл. е държал без надлежно разрешително боеприпаси. На основание чл.339, ал.1 вр.чл.58А, ал.1 НК го осъдил на 4 месеца лишаване от свобода;

за времето от 23.03. до 24.03.2011 год. в гр.Сл. при условията на продължавано престъпление противозаконно е унищожил чужди движими вещи, собственост на ТБ”И.”АД, гр.С. на стойност 1 110,35 лева и на „ЕВ. А.”АД, гр.Сл. на стойност 217,80 лева. На основание чл.216, ал.1 вр.чл.26, ал.1 вр.чл.58, ал.1 НК го осъдил на 8 месеца лишаване от свобода.

Върховен касационен съд на Република България НК, II н.о. дело № 597/2014 год. 3

На основание чл.23, ал.1 НК наложил на подсъдимия едно общо наказание – най-тежкото от определените – 12 години лишаване от свобода, за изтърпяването на което определил първоначален строг режим в затвор /затворническо общежитие от закрит тип.

На основание чл.24 НК увеличил определеното общо наказание лишаване от свобода с 3 години, което да изтърпи при същите условия.

Признал подсъдимия за невиновен в това на неустановена дата да е придобил и до 24.03.2011 год. в с.К. да е държал боеприпаси без надлежно разрешение и го оправдал по обвинението по чл.339, ал.1 НК.

Предявеният граждански иск за неимуществени вреди, претърпени от престъплението, уважил в размер на 160 000 лева, които подсъдимият С. следва да заплати на гражданския ищец С. със законните последици и отхвърлил за разликата до размер на 500 000 лева.

Произнесъл се по приложението на чл.59, ал.1 НК за времето на предварителното задържане и по въпросите за веществените доказателства, за размера на дължимите разноси и за размера на държавната такса.

Бургаският апелативен съд с обжалваното решение по въззивно нохд № 4/2014 год. /второ след отмяна на постановеното по въззивно нохд № 102/2013 год. от състав на Върховния касационен съд в частта относно наказанието за престъплението по чл.199, ал.2, т.2, пр.2 и т.3 вр.чл.18, ал.1 НК и в частите относно приложението на чл.23, ал.1 и чл.24 НК.

Доводите за явна несправедливост на наказанието лишаване от свобода в размер на 12 години, определено при условията на чл.58А, ал.1 НК при проведено производство по реда на глава 27 НПК”съкратено съдебно следствие в производството пред първата инстанция” и увеличението на основание чл.24 НК са неоснователни. Въззивният съд е съобразил процесуалната си дейност с правомощието да оцени според действителния им смисъл всички установени по делото индивидуализиращи обстоятелства и е изложил съображения защо възприема изцяло като вярна оценката на първоинстанционния съд.

Върховен касационен съд на Република България НК, II н.о. дело № 597/2014 год. 4
Указанията, доколкото се съдържат в отменителното решение на състава на Върховния касационен съд, са за преценка според правилата по НПК на относимите за отговорността индивидуализиращи обстоятелства, но не и за размера на наказанието и определеното увеличение в смисъла, който се поддържа в жалбата на частния обвинител. Законодателят е включил в правомощията на касационната инстанция да дава задължителни указания, но само по въпроси, изчерпателно посочени в чл.355, ал.1 НПК, между които не е явната несправедливост на наказанието, поради което твърденията за нарушение в посочения смисъл са неоснователни. Възприетият от въззивния съд подход да даде отговор на възраженията във въззивната жалба след като обсъди и съпостави смекчаващите и отегчаващи обстоятелства е правилен. Обосновал е извода, че няма нарушение на правилата за индивидуализация и за законосъобразност при определяне на наказанията по вид и размер. Оценил е като вярно решението за смекчаващи обстоятелства да се отчетат чистото съдебно минало на подсъдимия, липсата на други противообществени прояви, сравнително младата възраст, съжалението и разкаянието за извършеното, както и възприемането като значимо поведението за оказване на съдействие още на досъдебното производство за разкриване на обективната истина.

Правилно е съпоставил установените по делото и определени като отегчаващи с доминиращо значение обстоятелства, за каквито са посочени поведението му преди извършване на деянията, указващи на добре обмислени действия, начина на реализация, включително действията му спрямо пострадалия С. и психическото въздействие за създаване на страх и подчинение в служителите на банката. Изложил е съображения в подкрепа на решението си да възприеме изцяло оценката за високата степен на обществена опасност на конкретното престъпление и на личността на подсъдимия като основана на данните за механизма на извършването му, подбудите, последиците. Няма обстоятелства, които да са отчетени по

Върховен касационен съд на Република България НК, II н.о. дело № 597/2014 год. 5 начин, различен от предписания в чл.107, ал.3 НПК. Като е приел, че наказание в размер на 12 години, определено при условията на чл.58, ал.1 НК, съответства на извършеното и достатъчно за постигане на целите по чл.36 НК, въззивният съд не е потвърдил наказание, което да е в очевидно несъответствие с обстоятелствата по делото и да е явно несправедливо по смисъла на чл.348, ал.5, т.1 вр.ал.1, т.5 НПК.

Възражението на подсъдимия, че увеличението на общото наказание е определено въз основа на неотнормирано обстоятелство „широкия обществен отзвук”, е неоснователно. Според съдържанието на решението съдът е изпълнил процесуалното си задължение да се мотивира защо е приел, че са налице предпоставките за увеличението на общото наказание и обстоятелствата, които имат значение, но между тях не е поддържаното. Изводите на първоинстанционния съд, с които изцяло се е съгласил, са основани на данните за общия брой на извършените престъпления, степента на вина, обектите на посегателство, които правилно е очертал – срещу собствеността, срещу личността, общоопасно, всяко от които само по себе си указва на висока степен на обществена опасност, подбудите, последиците. Изложеното дава достатъчно основание да се приеме, че и с най-тежкото, наложено на подсъдимия наказание не може да се постигнат целите по чл.36 НК, поради което решението, че са налице основанията по чл.24 НК, както и определения му размер, е законосъобразно. В този смисъл жалбата на подсъдимия е неоснователна.

Няма основание и за увеличаване, каквото е искането на частния обвинител. Въпросите за наличието както на основание за приложението на чл.24 НК така и за размера на увеличението, определен в посочените предели, е решен след оценка на относимите обстоятелства и по начин, че въздейства в достатъчна степен за поправяне на подсъдимия, а не като възмездие.

Върховен касационен съд на Република България НК, II н.о. дело № 597/2014 год. 6
Предвид изложеното за липса на основания за изменение или отмяна
решението следва да бъде оставено в сила и на основание чл.354, ал.1, т.1
НПК Върховният касационен съд, второ наказателно отделение

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 13/19.02.2014 год. по въззивно похд
№ 4/2014 год. на Бургаския апелативен съд, наказателно отделение.

Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:
ЧЛЕНОВЕ: